

Той трепна, обърна лице съ желание да се усмихне, и рече, запъвайки се:

— Нищо... нищо особено... Една дребна... смъшна история... Да излѣземъ, ако искашъ. Ще те изпратя и ще ти разкажа...

Излѣзохме. Топлата есенна нощъ ни потопа веднага. Улицитъ бѣха полуосвѣтени и безлюдни. Вървѣхме въ началото мълчаливи. После той заговори, изпърво бързо, покжсано, и постепенно по-спокойно и плавно.

— Извини, че така се втурнахъ при тебе...

Азъ махнахъ съ ржка на тия церемонии.

— Добре, добре... Но искамъ да ти обясня. Тазъ вечеръ трѣбваше да намѣря нѣкого. Бездруго... Мжжъ, разбира се... Иначе, мислѣхъ че ще се побъркамъ... Пихъ — не помогна...

Той дѣхаше, наистина, на спиртъ, но не бѣше пиянъ.

— Днесъ, по едно време ми се стори че цѣлия свѣтъ е измрѣлъ... и азъ съмъ останалъ самичъкъ... Съвсемъ... Такава